

van Straten
BOUW EN VASTGOED

Aan dit katern werkten o.a. mee:

Eef Brouwers, Marjo Dillen, Jan Eman, Norbert van Onna, Ans Pastoor, Philips Company Archives en Jan van Schagen.

De mogelijkheden van groot, de voordelen van klein

Waarom Eindhoven, waarom Van Straten?

Een mooie gelegenheid om medewerkers, familie, relaties en vrienden via 'Daarom Eindhoven' te laten weten dat Van Straten Bouw en Vastgoed meer dan 100 jaar bestaat.

Een Philips-man (Anton Philips) vraagt ruim 90 jaar geleden een Van Straten-man (Pieter van Straten) te helpen mee te bouwen aan Philips.

Een Van Straten-man (Ad van Straten) vraagt 20 jaar geleden een Philips-man (Jan Eman) te helpen mee te bouwen aan Van Straten.

Zo ontstaan bijzondere contacten en bijzondere situaties en zo kan dus ook de vijfde stad van Nederland ontstaan.

Philips 'maakt' Eindhoven, Van Straten zet kennis en kunde in voor Philips, dus voor de stad.

Als Eindhoven zich los van Philips gaat ontwikkelen, bouwt Van Straten met de stad mee.

Wat te denken van de Heuvel Galerie, het Muziekcentrum, De Witte Dame, het Van Abbe Museum, Vertigo (TUe), Fontys, de High Tech Campus, de Vesteda Toren, enzovoort, enzovoort.

Gelukkig naast Philips heeft ons bedrijf de laatste 20 jaar met vele andere opdrachtgevers, op basis van vertrouwen en continuïteit, mee mogen ontwikkelen en bouwen.

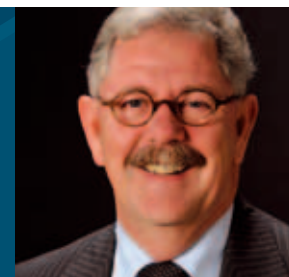
En let maar op, we zullen nog trotser op de stad Eindhoven worden met de komende projecten als de ontwikkeling van het Stationsdistrict Zuidoost, het nieuwe Gagelbosch, Waterrijk, De Grijsse Generaal, I-park, enzovoort, enzovoort. Zoals bekend, de medewerkers van Van Straten kunnen helpen de stad te ontwikkelen, te bouwen, maar ook te onderhouden.

Met dank aan velen die dit met dezelfde passie hebben mogelijk gemaakt.

Jan Eman, Algemeen Directeur

Van Straten Bouw en Vastgoed

Daarom Eindhoven, daarom Van Straten

Het begon allemaal in Woudrichem

Waar Maas en Waal samen komen, ligt het lieflijk dorpje Woudrichem. Het is daar nog nèt Brabant. Aan de oude vestingmuren kan de bezoeker zien dat er niet altijd vredegeheerst heeft en ook de oude gevangendoor duidt op een historie waarin geboefte een rol speelde. Het was vermoedelijk ook een gelovig dorp, dat zie je aan de laat gotische kerk die een centrale plaats inneemt. Die kerk, maar ook de vele pittoreske geveltjes, duiden op een eeuwenoud bestaan. In het jaar 1000 staat in de perkamenten annalen reeds de naam Walderinghem vermeld en de geschiedenis verhaalt over vele historische gebeurtenissen, oorlogen en intriges die zich in deze omgeving hebben afgespeeld.

Ook het verhaal van Van Straten begint in Woudrichem. De stamboom van de familie gaat vele eeuwen terug, maar in 1808 stuiten we op de geboorte van Adam van Straten. Is er een mooiere naam denkbaar om het epos van een geslacht mee te beginnen? Zoals de meeste Woerkummers was ook Adam visserman. Zo vlak aan zee en gelegen aan twee rivieren, was Woudrichem natuurlijk een ideale stek. Ook zoon Eimert, die in 1836 werd geboren, klauterde bij vader aan boord en was de kunst van het vissen al snel machtig. Maar Eimert was ambitieus. Hij werkte hard en wilde meer verdienen dan zijn vader.

In de wintermaanden lagen de boten op de kant en werd er gezocht naar ander werk. Zo maakten de visserslui van Werkendam klompen, terwijl die van Woudrichem zich meer bezighielden met het vervaardigen van visserstuig. Eimert was handig met hamer en nijptang en hij besloot samen met zijn broer een eigen huis te gaan bouwen. Het huis lukte goed en zo kon het gebeuren dat hij ook voor anderen ging bouwen. Zijn zoon Pieter liet de visserij voor wat die was en koos direct voor de aannemerij.

Deze Pieter, die trouwde met Antje Trouw, was de eerste aannemer in het geslacht Van Straten. Zijn werkzaamheden bestonden voornamelijk uit het bouwen van boerderijen en schuren, want huizen waren er in het kleine dorp veel minder nodig. Daarnaast verrichtte hij ook veel onderhoud, onder andere aan slot Loevesteijn en aan de gebouwen van de Genie.

De duizendpoters

Het bouwbedrijf van Van Straten is minstens honderd jaar oud. De grondlegger van het bedrijf, Pieter van Straten, schreef tenminste meer dan honderd jaar geleden in voor bedragen die er op duiden dat hij zich in 1903 op de eerste plaats had toegelegd op bouwen. Artikelen in nieuwsbladen, die in die tijd nog twee maal per week verschenen, wijzen daar op.

Zoals bijna de helft van de mannen in hun geboortedorp Woudrichem, waren de Van Stratens riviervisser, maar in de wintermaanden, wanneer de visvangst stil lag, verhuurden zij zich als metselaar. Pieter was hierop overigens de eerste uitzondering. Hij koos al vroeg voor de aannemerij en heeft nooit, anders dan voor zijn plezier, gevist.

‘Duizendpoters’ werden ze genoemd, die Van Stratens, en een dergelijke bijnaam krijg je niet zo maar. Het moeten dus wel harde werkers geweest zijn. Naar het schijnt konden ze duizend stenen per dag wegleggen, iets wat zelfs vandaag de dag nog een uitzonderlijke prestatie is voor een metselaar. Goed, goed, de werkdagen waren toen wel even wat langer dan tegenwoordig: twaalf tot veertien uur werken was in de overgangsjaren van de negentiende naar de twintigste eeuw maar heel gewoon. Evengoed moeten ze mooie prestaties neergezet hebben.

En dat viel Anton Philips ook wel op. Die bouwde aan het begin van de twintigste eeuw het Philipsdorp, maar dat schoot al met al niet erg op.

Wanneer hij thuis was, zag hij wel dat het tempo van de Brabantse metselaars hopeloos achterliep op dat van de Van Stratens. Reden om de nijvere Woerkummers naar Eindhoven te halen. Twee zoons van grondlegger Pieter, Ijmert en Andries Gijsbert, gaven gehoor aan de roep van Philips en in 1920 stichtten zij het bouwbedrijf Gebr. Van Straten.

De oudere mensen in Woudrichem herinneren zich het geslacht Van Straten als redelijk welvarend: zo zou vader Eimert voorzitter geweest zijn van het vissersgilde en maakte grootvader Adam in zijn testament melding van zijn ‘beste boot’, hetgeen duidt op het bezit van meerdere boten. Ook de woning van Pieter, binnen de vesting, duidde op welstand.

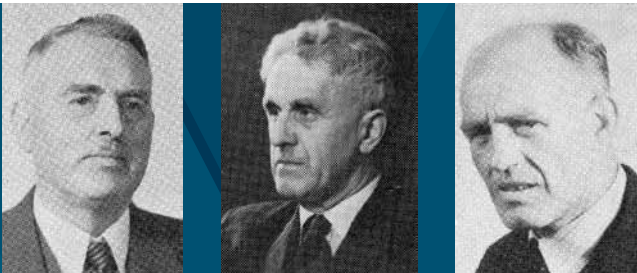

Ijmert, Andries, Pieter en Ijsbrand

P Pieter van Straten had vier zonen: Ijmert, Andries, Pieter en Ijsbrand. In die jaren was het nog vanzelfsprekend dat kinderen hun vader meehielpen in het bedrijf en zo kwam het dat de jongens al op jeugdige leeftijd in het vak belandden. Ze gingen voor halve dagen naar school om zich 's middags verdienstelijk te maken als sjouwer, metselaar, voeger of timmerman. Wanneer er een huis of boerderijtje gebouwd moest worden, hielpen er drie of vier mensen extra mee en in een tijdspanne van ongeveer zes weken was het bouwwerk klaar. De dagen waren wel lang: ze begonnen om 6 uur in de ochtend en gingen door tot het donker werd. Het meeste materiaal werd per schip aangevoerd en vervolgens door een voerman met paard en wagen afgehaald. Het verdere transport gebeurde met een handwagen en dat was zwaar werk, want de wegen waren in die tijd nog niet van de hedendaagse kwaliteit.

Pieter sr. beschikte al vroeg over een fiets, maar de jongens moesten lopen en daarbij ging het vaak om fikse afstanden. Ook gebeurde het wel dat het hele gezin voor langere tijd naar elders verhuisde omdat een opdracht te ver weg lag om dagelijks heen en weer te reizen. Zo woonde het gezin eens meer dan een jaar op een woonark toen Van Straten bruggen ging bouwen over de talrijke ringvaarten in het Westland ten behoeve van de Stoomtrammaatschappij. Een van de meest spectaculaire werken is ongetwijfeld een waterkeringmuur geweest in de haven van Hellevoetsluis. Deze muur was 70 meter lang, 5 meter dik en 10 meter hoog.

Een oude gewoonte, namelijk die van het te gelde maken van vrije tijd, werd ook hier in ere gehouden: in rustige tijden werden er zegenstenen gemaakt, stenen die door vissers gebruikt werden om hun netten te verzwaren. Bovendien werd er timmerwerk verricht zodat de zonen van Pieter van Straten op alle gebied geschoold werden.

Het aannemingsbedrijf van de gebroeders Van Straten heeft zich niet alleen met huizenbouw beziggehouden. In 1928 werd begonnen met de bouw van de N.H. Kerk aan de Schootsestraat en in de jaren dertig, toen de crisis ook doordrong tot Philips, werd in de Akkerstraat de Nutsschool gebouwd. In diezelfde tijd werd begonnen met de realisatie van de eerste Etoswinkels. Daarnaast kwamen er veel opdrachten voor onderhoudswerkzaamheden aan de Philipsbedrijven aan de Emmasingel en in Strijp. Er werden talrijke loodsen neergezet en in die jaren werden ook de Technische Bedrijven en het Gezondheidscentrum, dat later bij het bombardement weer verwoest werd, gebouwd. In de Vogelbuurt verschenen in die jaren de eerste villa's voor de academici die bij Philips werkzaam waren.

Met het uitbreken van de oorlog kwam er een abrupt einde aan het bouwen. Maar na de oorlog ging het weer direct stevig bergopwaarts. De zaak werd uitgebreid met de kleinzonen van Pieter van Straten. 'Meneer Adriaan' en 'meneer Pieter' zonen van meneer Andries, en 'meneer Pieter' en 'meneer Marius' zonen van meneer Ijmert, zetten de traditie van de familie voort. Zij leerden het vak van hun vaders, zoals die het weer geleerd hadden van hun vader.

Tot in de zestiger jaren blijft Van Straten gevestigd aan de De Vriesstraat in Woensel waar de broers Ijmert, Andries en later ook Ijsbrand domicilie kozen. Bij de woonhuizen verschenen in de loop van de jaren opslagplaatsen en schuren tot het op een bepaald moment voller dan vol werd. Er was niet meer te ontkomen aan nieuwbouw. Er werd een nieuwe locatie gevonden aan de Hastelweg, op nummer 218. En daar zit Van Straten nog altijd in het pand dat in de jaren '90 grondig uitgebreid en gerenoveerd werd. Voor de architectuurprijs van de gemeente Eindhoven bleef het bij een nominatie, maar het pand behaalde wel de Hurkprijs voor deze rigoureuze verbouwing.

Honderd jaar Van Straten... Om tot een kroniek te komen, ligt er een rijstebrijberg aan informatie. Wat is wetenswaardig, leuk? Misschien is het aardig te weten dat Van Straten zich in de jaren zestig ook bezighield met mode! Het personeelsblad blijkt een tijdlang een vaste moderubriek gehad te hebben en dan nog wel een van een wat moraliserend kaliber!

Zo is er een stukje over De Lange Broek Voor Vrouwen: “De lange broek voor vrouwen is eigenlijk een eigenaardig modeverschijnsel, want door alle eeuwen heen is er een groot verschil geweest tussen de mode voor de dames en de heren. In de tijd van Julius Caesar bijvoorbeeld, droegen de mannen gewaden die wij nu als jurk zouden betitelen. De krijgers droegen korte plooirokjes, waarmee ze gemakkelijk te paard konden zitten en de mannen thuis droegen lange kleden, die enigszins leken op de huidige priestergewaden. Maar de ‘jurken’ die de vrouwen droegen, waren heel anders dan de mannengewaden. Nu, in de twintigste eeuw, dragen de mannen lange broeken en de vrouwen jurken.” De moderedacteur heeft zijn ogen de kost gegeven, dat blijkt! Ook is het de schrijver niet ontgaan dat de vrouwenknie nog maar nauwelijks bedekt mag zijn, volgens de Parijse modevoorschriften. Het is vermoedelijk daarom dat er uit het artikel weinig waardering spreekt voor de pantalon bij dames. Een beetje zuur merkt de redacteur dan ook op: “Nu kan niet iedere vrouw een lange broek charmant dragen en vooral bij een pantalon moet ervoor gezorgd worden dat de coupe goed is.”

Maar gelukkig! Van Straten komt de lezeressen tegemoet door aan de hand van enkele voorbeelden te laten zien hoe men op elegante wijze een lange broek kan combineren met een jasje of een bloes, ‘zonder dat uw verschijning te ‘mannelijk’ lijkt.’ Op deze manier is de lange broek ‘een vlotte en gezellige dracht voor iedere vrouw die nog jong van hart is en voor alle tienerdochters, die zo graag gemakkelijke kleding dragen en die er vooral niet te sjiek willen uitzien.’

Huisvesting voor Spanjaarden

In de jaren zestig raakte Nederland vertrouwd met een nieuw fenomeen: dat van de gastarbeider. Er werden mensen geronseld in, voor die tijd, verre landen. Philips nam Spanjaarden in dienst voor de productielijnen. Die buitenlandse werknemers moesten ondergebracht worden in opvangcentra. Het Aannemingsbedrijf Van Straten, dat in die tijd nog grotendeels voor Philips werkte, bouwde El Pinar in Maarheeze en El Prado in Eindhoven.

In 2007 is het ondenkbaar, maar in 1965 was het kampement, het woonoord voor Spaanse gastarbeiders, een paradepaardje van Van Straten: “In nog geen zes maanden tijd werd een complex van kleine bungalows uit de grond gestampt... in elkaar gezet, liever gezegd. Want het kampement is samengesteld uit pre-fabricated wanden die in elkaar werden geschoven en waarop daarna dakplaten werden gelegd.”

Waar de ‘kleine bungalows’ nog een idyllisch beeld oproepen, wordt dat in hetzelfde artikel toch wreed verstoord, wanneer uit een paar regels verder blijkt, dat het complex blijkt te bestaan uit 33 paviljoens. Die zijn gebouwd in een U-vorm en zijn omgeven door een stevige brandmuur. Aan de open zijde van de U bevindt zich het dienstgebouw, van waaruit het gehele oord centraal bediend kan worden. Hier bevinden zich de kantine, de keukens, de kantoren, de EHBO-post, het ziekenzaaltje, de spreekkamer, het badhuis, een wasgelegenheid en het ketelhuis.

Per paviljoen kunnen acht personen gehuisvest worden. Er zijn twee slaapkamers en twee zitkamers, uitgerust met radio en televisie. In de grote kantine staat eveneens een televisie, maar er staat ook een biljart en er is een bandrecorder met materiaal voor de Nederlandse les en het wekelijkse nieuws uit Spanje. De beheerder van El Prado, G. Boeijen, noemde de bewoners ‘zeer gewillig’ en het gebeurde volgens zijn zeggen maar een enkele keer, dat hij ervoor moest zorgen dat de Spaanse nieuwkomers hun levensstijl aanpasten aan de Nederlandse gewoonten.

Voor u gelezen...

Op 20 augustus 1915 nam Pieter van Straten, metselaar te Woudrichem, bij ondertekening van de N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken te Eindhoven aan, de uitvoering van alle metselwerken in de meest volstrekte zin, benodigd voor de bouw van 76 woonhuizen op een terrein op Philipsdorp, gemeente Strijp. "Alle metselwerken zal hy daarvoor uitvoeren, aldus de huizen geheel afgewerkt, met pannen gedekt en verdekt, de vorsten gelegd en afgewerkt, de schoorsteen met potten afgewerkt, rollagen onder de ramen en tusschen de kozynen hardsteen drempels, neuten enz. gesteld en aangemetseld, binnenmuren gemetseld en afgewerkt, straatjes bij de huizen, vloertjes in de bykeukens, putjes voor afvoer- en regenwater, met rioolering langs de keuken, putjes voor de privaten, alles met inbegrip van opperdiensten, met maken van metselspecie, steigers, het wateren van de steenen, enz. alles dus in de ruimste zin uitgevoerd, alleen met uitzondering van voeg- en stucadoorwerken voor den prys van vier Gulden vyftig Cent (fl.4.50) per duizend stuks aan den bouw verwerkte steenen en pannen.

Verder moet Pieter beloven de werkzaamheden netjes uit te voeren, waar dat verlangd wordt verdeellatten te metselen en de werken zo snel mogelijk uit te voeren, geheel volgens verlangen van de werkgeefster of haar gemachtigde(n) welke, indien het werk niet voldoende vordert, het recht heeft zonder nadere kennisgeving zoodanige maatregelen te nemen als in het belang van het werk door haar wordt noodig geacht en het daarvoor uitgegeven bedrag van zijn aannemingsom te korten.

De betaling zal plaats hebben als volgt en neemt hy daarmee genoeg. Hy zal eerst tweehonderd en vyftig gulden (f250,- verwerken zonder daarvoor vergoeding te krijgen en daarna zal hij ontvangen het alsdan per week verwerkte loon, voor zoover het totaal loon toereikend is, terwyl by beëindiging van het werk het alsdan eventueel resteerende bedrag zal worden uitbetaald).

EINDHOVEN, 20 Augustus 1915. Erg aantrekkelijk leek het contract niet, maar inmiddels is bekend dat het de jonge Pieter geen windeieren gelegd heeft.

In 1916 werken de werklieden in dienst bij de Vereeniging Volkshuisvesting te Eindhoven aan de bouw van 112 woningen te Woensel. De metselaars en timmerlieden werken 10 uur per dag van maandag tot en met vrijdag en nog eens 6 uur op zaterdag. In totaal dus 59 uur per week tegen een loon van 24 tot 26 cent per uur.

In het Eindhovens Dagblad van 27 februari 1928 stond een heel klein stukje over de aankoop van een perceel grond door de N.V. Philips Gloeilampenfabrieken. Het ging hier om een terrein van 176 duizend vierkante meter grond, gelegen aan de Boschdijk. Deze grond heeft Philips gekocht van landbouwer Dekkers met het doel hier ongeveer zevenhonderd arbeiderswoningen neer te zetten, alsmede 'eenige ambtenaarswoningen'. Landbouwer Dekkers mag zich gelukkig prijzen: hij kocht de grond destijds voor f 9000,-. De woningen waarover we hier praten, liggen in het gebied rond de Edisonstraat.

In het Eindhovens Dagblad van 9 december 1967 beklagt directeur A.L. van Straten zich erover dat hij, ondanks de werkloosheid, niet aan personeel kan komen. Elders in de krant staat een advertentie: Van Straten zoekt 40 opperlieden. Het is de tijd van de 'stromannen'. Er komen mensen solliciteren, accepteren zogenaamd de baan, anderen vissen achter het net, de stromannen komen niet opdagen, de bedrijven zitten zonder personeel en er wordt meer WW uitgekeerd dan ooit tevoren.

Eindhovens Dagblad 14 maart 1968. De opdracht voor de bouw van het nieuwe kantoor van Sociale Zaken van de N.V. Philips Gloeilampenfabrieken is gegund aan N.V. Aannemingsbedrijf Gebr. Van Straten in Eindhoven. Zoals gemeld zal met de bouw binnen enkele weken begonnen kunnen worden. Het nieuwe kantoor in de Willemstraat moet binnen twee jaar gereed zijn.

Molen

Iedereen wil molens bouwen. Toch? En ook al was Van Straten al lang een Eindhovenens bedrijf, de 'oude grond' bleef toch trekken en toen het gerucht over de herbouw van de molen in Woudrichem zijn ronde begon te doen, was Van Straten meer dan gebruikelijk geïnteresseerd.

Die molen, 'Nooit Gedagt', zal daar zo ergens in 1662 op de vestingwal gebouwd zijn. Een windkorenmolen was het, een achtkante stellingmolen met een stenen onderbouw en daarop een houten achtkant die gedekt was met riet. Door zijn plaats nam hij een prominente plaats in en vele generaties Van Stratens zijn opgegroeid met het beeld van de fiere wieken aan hun horizon.

Molen 'Nooit Gedagt' is tot zijn ondergang in vol bedrijf gebleven. In de laatste oorlogswinter draaide hij, als er maar enigszins wind stond, 24 uur per dag en zeven dagen per week. Dat moest ook wel want in Woudrichem en de omliggende dorpen woonden, naast de eigen bevolking, duizenden evacués uit de dorpen in de frontlijn langs de Bergse Maas. Al die mensen moesten brood hebben en 'Nooit Gedagt' was een van de weinige overgebleven molens. Tot de Duitse troepen de molen opbliezen op die dramatische 21e april 1945. Het stadsgezicht van Woudrichem leek voorgoed verminkt. Léék!

In 1981 werd het idee geopperd om de molen te herbouwen en in 1984 werd de 'Stichting Herbouw Molen Nooit Gedagt' opgericht. Het bouwtechnisch onderzoek vergde enorme inspanningen.

Omdat er nauwelijks technische gegevens waren, werd nog even overwogen een molen uit België te laten overkomen. Molenmakerij Straver uit Almkerk wist uiteindelijk aan de hand van oude tekeningen, foto's en beschrijvingen een eerste ontwerp met globale begroting op te stellen.

Het was 1990 toen met de bouw begonnen kon worden. Met behulp van schenkingen en acties waren de benodigde 800.000 gulden bijeengebracht en kon de eerste paal geslagen worden. De wens van Van Straten kwam uit: het bedrijf kreeg de opdracht voor het metselwerk en verbonden houtwerk (stelling, vloeren en trappen).

Ongeveer op de plaats van de oorspronkelijke molen, staat nu de nieuwe 'Nooit Gedagt' en de skyline van Woudrichem is weer zoals die was.

M Minstens even stadsgezichtbepalend als de molen in Woudrichem is de Vesteda Toren aan de Vestdijk in Eindhoven en toch is een groter contrast tussen twee projecten nauwelijks voor te stellen. Ook de Vesteda Toren is een project van Van Straten.

De Smalle Haven met de Stadskamer, het wooncomplex Medina, het Catharinahuis, de winkels en arcade, het plein, de Colonnade en als pronkstuk en symbool van architectonisch vernuft de hoge, smalle Vesteda Toren, is de nieuwe toegangspoort naar de binnenstad geworden. Het ontwerp van dit stadsdeel is van de hand van Jo Coenen, die zich onder andere heeft laten inspireren door het 'Flat Iron Building' in New York, een rank flatgebouw van 87 meter hoog en stammend uit de beginjaren van de vorige eeuw.

Voor de mensen van Van Straten is er bijna geen groter verschil in bouwen mogelijk dan tussen een laat middeleeuwse molen enerzijds en een ultramoderne toren anderzijds. Waar bij de molen in Woudrichem zoveel mogelijk de stijl van 1600-zoveel werd gehanteerd, met de daarbij behorende materialen, werden voor de Vesteda Toren juist de modernste technieken en materialen aangewend. Om wat voorbeelden te noemen: de toren is van vloer tot plafond uitgevoerd met zonwerend glas dat voorzien is van doorvalbeveiliging. Goten ontbreken en er zijn ook geen regenpijpen.

Het hemelwater wordt afgevoerd door middel van zinken cilinders die tevens de raampartijen verdelen: betonnen kolommen met een schil van zink. In de ruimte die is vrijgehouden tussen het beton en zink, wordt het water afgevoerd.

“Een staaltje vakwerk, zondermeer. Iedereen praat over die woontoren”, zo vertelt Jan Eman. “Die haalt de krant. Die krijgt landelijke, zelfs internationale bekendheid. Daarom is het ook mooi dat dit boek uitkomt, om toch nog eens onder de aandacht te brengen dat Van Straten nog meer projecten gerealiseerd heeft. Dat we nog méér ontwikkelen en bouwen, zeg maar.”

2007: Onder een eigenzinnige directeur een bedrijf met een eigen signatuur

Door de jaren heen bevindt Aannemingsbedrijf Van Straten zich eigenlijk in een riante positie. Tot 1960 wordt er vooral voor Philips gewerkt: metselwerken, timmerwerken en afbouwwerkzaamheden. Van 1960 tot 1986 is Philips ook de grootste opdrachtgever, maar komen er steeds meer opdrachtgevers-van-buiten bij. Buitenstaanders zien Van Straten nog altijd als Philips.

Tussen 1986 en 1988 lopen de opdrachten van Philips drastisch terug. En er is meer loos: in het eens zo trotse familiebedrijf is geen opvolging meer en meneer Ad, die als enige overgebleven is, overweegt het bedrijf te verkopen aan een landelijk bouwbedrijf. Dat heeft onder andere te maken met het wegvallen van de zekerheden van de kant van Philips. Die verkoop gaat te elfder ure niet door en hij neemt Jan Eman, een Philipsman, in dienst aan wie hij het dagelijks bestuur van de onderneming overlaat.

Eman koestert het bedrijf en weet de goede eigenschappen, zoals de Van Stratens dat al zoveel decennia gewend waren, nog verder te ontwikkelen. De traditionele aannemer moet een ontwikkelende bouwer worden. Zo hoog lag de lat! Organisatorische aanpassingen, nieuwe werkmethodeken, behouden en uitbouwen van de vakmensen... Om met Jan Eman te spreken: "Doen waar we goed in zijn en onze kennis in de stad uitdragen. Samenwerken en wat te groot of te moeilijk is, samen doen. Werken in bouwteams. Samen goed of samen minder goed zijn... het loopt als een rode draad door ons bedrijf.

Het heeft van iedereen veel gevergd, maar het resultaat mag er zijn! De Vesteda Toren, de stadsharten in Eindhoven en Tilburg, maar ook het vervangen van sloten. De Witte Dame, het Van Abbemuseum, het leggen van afgewaaid dakpannen en het repareren van een kozijn."

In 2006 heeft het management, bestaande uit Jan Eman, Ton van Daal, Frank de Garde en Johan van der Burgt de aandelen gekocht van meneer Ad, met de intentie de filosofie van het bedrijf voort te zetten: een onderneming waar de directie voor iedereen aanspreekbaar is en waar de vakmensen vakmensen zijn.

Een bedrijf met een heel eigen signatuur, onder leiding van een eigenzinnig algemeen directeur: "Het gaat ons niet om de stenen. Begrijp me niet verkeerd. Prachtig hoor, die Vesteda Toren, de Heuvel Galerie en het Van Abbemuseum, maar het gaat toch vooral om respect. Kijk, ik laat je een boekje zien 'De mogelijkheden van groot, de voordelen van klein', dat is onze slogan. Hierin zie je een metafoor, een mannetje dat zich buigt over blokken, zijn hoed afneemt en een gebouwtje dat zijn dak afneemt voor het mannetje. Daar is waar het bij ons om draait, om respect, om wederzijds respect. Hier zijn we net zo blij met een tekening van een klein manneke omdat we hem meegenomen hebben de toren op. Hij wilde zo graag de Vesteda Toren eens van binnen zien... Ik ben niet speciaal trots op dit of dat gebouw, het gaat me om de mensen, hoe we samenwerken en hoe het werk, ons werk, bijdraagt aan het geluk, ons geluk.

Het gaat om dat jongetje en de tekening die hij stuurde. Loop eens door de gangen, geen foto's van gebouwen en die zou je hier toch verwachten. Hier hangen foto's van kinderen en kleinkinderen van onze medewerkers die stuk voor stuk bovengemiddelde kwaliteit leveren. Niet iedereen past bij ons, niet alle medewerkers en niet alle opdrachtgevers, het gaat erom hoe je met elkaar omgaat en of je elkaar begrijpt, wilt begrijpen vooral. Wij werken op basis van langdurige contacten. Wanneer de lezer dit onderschrijft, ziet de toekomst voor Van Straten er goed uit. De resultaten van onze filosofie, inspanning en passie, zullen de komende jaren in Eindhoven te zien zijn. En in de regio, want er staat nog veel te gebeuren: denk maar aan de Grijze Generaal, het I-Park, het Stationsdistrict, Waterrijk en Gagelbosch en ook daar zal het niet bij blijven," aldus Jan Eman.

